

Wzmianka na podstawie art. 157 § 2 k.p.c.

Strona pozwana nie stawiała się pomimo prawidłowego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożyła żadnych wyjaśnień ustnie ani na piśmie.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący: Protokolant:

Sygn. akt: I C 1926/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy O. - Zarządu Dróg Z. i (...) w O. z siedzibą w O.

przeciwko S. P.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 1926/18

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 17 kwietnia 2019 r.

Pozwem z dnia 9 października 2018 r. powodowa Gmina O. – Zarząd Dróg Z. i (...) w O. wniosła o zasądzenie od pozwanego S. P. na swoją rzecz kwoty 328,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 października 2018 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podniosła, że w dniu 21 lipca 2017 r. pozwany skorzystał z usług przewozowych realizowanych przez powoda bez właściwego dokumentu, uprawniającego do przejazdu w autobusie powoda. Powód wskazał, że wierzytelność z tytułu przewozu oraz opłaty za przejazd bez ważnego biletu stała się wymagalna po upływie 7 dni od wystawienia wezwania do zapłaty, tj. w dniu 28 lipca 2017 r.

Pozwany nie stawił się na rozprawie, nie wnosił o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność, nie zajął stanowiska ustnie ani na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 21 lipca 2017 r. o godz. 15:07 w O. S. P. korzystał z przejazdu autobusem miejskim, służącym do przewozu osób w ramach publicznych usług transportu, realizowanych przez Gminę O. – Zarząd Dróg Z. i (...) w O.. Wymieniony nie posiadał przy sobie biletu, który uprawniałby go do korzystania z przejazdu.

W związku z powyższym uprawniony kontroler sporządził protokół kontroli nr (...). Następnie wystawił S. P. wezwanie do zapłaty należności za przewóz oraz opłaty dodatkowej za przejazd bez biletu na kwotę 303 złotych, płatną w terminie 7 dni od daty wystawienia wezwania.

Powódka pismem z 21 sierpnia 2017 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 304,39 zł, w terminie do 28 sierpnia 2017 r.

(twierdzenia pozwu)

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przy wydawaniu wyroków zaocznych przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Oznacza to, że dopuszczalne jest jedynie przyjęcie za ustalone twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych uzasadniających żądanie (domniemanie ich przyznania przez pozwanego i zgodności z prawdziwym stanem rzeczy), sąd nie jest natomiast zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, co wynika z art. 316 k.p.c. i nast. w zw. z art. 328 § 2 in fine k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNCP 1968/8-9, poz. 142, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/95, Prok.iPr.-wkł. 1996/7-8/45).

Roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu. W pierwszej kolejności należy odwołać się do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z tym przepisem do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. 9 lipca 2018 r.) i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Według ust. 4 powołanej normy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wskazane przepisy intertemporalne nakazują zatem stosowanie regulacji obowiązującej od 9 lipca 2018 r., niezależnie od tego, że roszczenie powstało przed tą datą.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Jak wynika z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku, wobec czego koniec terminu przedawnienia przypada na upływ dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu (art. 112 k.c.). Stosownie do ust. 3 pkt 4 powołanego przepisu, przedawnienie biegnie

dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić.

Skoro więc roszczenie powoda stało się wymagalne w dacie wynikającej z wezwania do zapłaty, tj. w dniu 28 lipca 2017 r., termin przedawnienia w niniejszej sprawie upłynął 28 lipca 2018 r. Pozew został wniesiony po tej dacie, a przy tym powód nie powoływał się na jakiegokolwiek okoliczności mające prowadzić do przerwania lub zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Oznacza to, że w obecnym stanie prawnym konsument nie musi podnosić jakiegokolwiek zarzutu procesowego, a Sąd w oparciu o powołany przepis jest zobowiązany z urzędu do stwierdzenia, że roszczenie uległo przedawnieniu.

Nie budzi przy tym wątpliwości, że pozwany korzystający ze środków transportu bez wymaganego dokumentu, był konsumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Roszczenie dochodzone przez powoda wynika z czynności prawnej, a do odmiennych wniosków nie może prowadzić fakt, że pozwany nie posiadał biletu uprawniającego go do przejazdu.

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, z chwilą dokonania czynności faktycznej w postaci zajęcia miejsca przewoźnik staje się zobowiązany do wykonania świadczenia z umowy przewozu, a pasażer - do uiszczenia przewoźnego. Ponadto, co istotne, zaznacza się, że zawarcie umowy przez zajęcie miejsca następuje także w przypadku pojazdu, w którym jedną z alternatywnych możliwości zakupu biletu jest zakup w pojeździe – u kierowcy, konduktora albo w automacie biletowym (tak A. J., Prawo przewozowe. Komentarz, wyd./el. Legalis 2012 r.). Samo zawarcie umowy zostało zatem dokonane w sposób dorozumiany (per facta concludentia), w wyniku zachowania pozwanego. Umowa tego rodzaju nie miała bezpośredniego związku z prowadzeniem przez pozwanego jakiegokolwiek działalności gospodarczej.

Wobec tego, że roszczenie powoda było skierowane przeciwko konsumentowi, z urzędu należało stwierdzić, że uległo ono przedawnieniu. W związku z tym orzeczono, jak w sentencji wyroku zaocznego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
 2. (...);
 3. (...)
- S.,(...)